

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 23 czerwca 2022 r.

DIH-3.707.82.2022.IJ

DECYZJA DIH-III/88/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 91 pkt 25 i art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 21 lutego 2022 r. (nr akt sprawy: D/PI.NR8361.18.2022), na mocy której przedsiębiorcy Bogusławowi Schabowskiemu prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą PRZEDSIĘBIORSTWO HANDLOWO – USŁUGOWE „TECHPIL” Bogusław Schabowski w Pile, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów – **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 28 lutego – 3 marca 2022 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, dalej: „Wielkopolski WIIH”, „organ pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w sklepie należącym do przedsiębiorcy (...), dalej: „strona”, „strona postępowania”, „przedsiębiorca”.

Kontrolę przeprowadzono bez wcześniejszego zawiadomienia na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

W toku kontroli ustalono, że strona w ramach prowadzonej działalności gospodarczej udostępniała na rynku sprzęt elektryczny. W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego WIIH stwierdzili, że kontrolowany

przedsiębiorca, wbrew ciążącemu na nim obowiązкови wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893, z późn. zm.), dalej: „ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym”, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ponadto przedsiębiorca nie uwidoczniał informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2) ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Protokół kontroli został podpisany przez stronę w dniu 3 marca 2022 r. Pomimo prawidłowego pouczenia przedsiębiorca nie wniósł do niego uwag.

W dniu 22 marca 2022 r. w oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 § 1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.) dalej: „Kpa”, Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego, w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 i art. 91 pkt 26 lit. c) ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Organ poinformował także przedsiębiorcę o przysługującym mu, zgodnie z art. 10 Kpa, prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym prawie do wypowiedania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszania wniosków dowodowych.

W dniu 21 kwietnia 2022 r. Wielkopolski WIIH, działając na podstawie art. 104 § 1 Kpa i art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie

elektrycznym wydał decyzję, na mocy której przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Strona odwołała się od decyzji zarzucając jej naruszenie przepisów, tj.:

- 1) art. 107 § 1 pkt 4 Kpa poprzez jego niezastosowanie i nie powołanie w podstawie prawnej decyzji wszelkich przepisów na których organ I instancji oparł rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie;
- 2) art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa poprzez nieprzeprowadzenie w sprawie wszelkich czynności zmierzających do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy;
- 3) art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w sprawie zachodziły przesłanki do poprzestania na pouczeniu przedsiębiorcy;
- 4) art. 91 pkt 25 i 26 lit c) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym poprzez ich zastosowanie i wymierzenie na jej podstawie przedsiębiorcy administracyjnej kary pieniężnej podczas gdy w przedmiotowej sprawie nie zachodziły przesłanki do jej wymierzenia;
- 5) art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 poprzez błędne przyjęcie, że przedsiębiorca nie wykonał obowiązków o których mowa w tych przepisach.

Stawiając powyższe zarzuty strona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie przez organ II instancji o poprzestaniu na pouczeniu w trybie 189f § 1 pkt 1 Kpa oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów dołączonych do odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania w całości lub uchylenie zaskarżonej decyzji.

Jednocześnie z ostrożności procesowej strona wskazała, iż ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym weszła w życie 1 stycznia 2016 r. a ponieważ organ pierwszej instancji nie określił ram czasowych rzekomych uchybień od momentu zaktualizowania się obowiązku do dnia wydania decyzji minęło 6 lat. Z twierdzenia tego, strona postępowania wywiodła, że nałożenie kary było niedopuszczalne na skutek przedawnienia.

Pismem z 1 czerwca 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK” bądź „organ drugiej instancji” poinformował przedsiębiorcę (...) o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od decyzji Wielkopolskiego WIIH z dnia 21 kwietnia 2022 r. oraz o przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Strona zwróciła się z wnioskiem o udostępnienie akt sprawy w systemie teleinformatycznym. Zeskanowane akta zostały przekazane stronie w dniu 10 czerwca 2022 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, zgodnie z art. 87 ustawy o zużytym sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów przepisów zawartych w art. 37 i 39 tej ustawy. Przepis wskazuje przy tym, że kontrola ta jest przeprowadzana na podstawie ustawy o Inspekcji Handlowej.

Artykuł 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie wskazuje, że dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży oraz na stronie internetowej informacji w zakresie, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1–3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej

sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1–3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł.

Dodatkowo, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
  - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
  - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość – do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Natomiast, zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi podlega karze pieniężnej w wymiarze od 5.000 zł do 500.000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy). W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia – w czasie jednego postępowania – kilku naruszeń wyczerpujących znamiona przepisu określone w art.

91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeanalizowaniu zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK uznał, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Wielkopolskiego WIIH dały podstawę do stwierdzenia, że strona postępowania nie wykonała ciążących na niej obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, tj. nie wywiesiła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1–3 ww. ustawy.
- art. 39 pkt 2) o zużytym sprzęcie elektrycznym, tj. nie umieściła na stronie internetowej informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu,

Powyższe spowodowało wymierzenie kary pieniężnej w oparciu o art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa. W myśl zaś art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia – w czasie jednego postępowania – kilku naruszeń wyczerpujących znamiona przepisu określone w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia (w przedmiotowym przypadku za dwa), której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Tym samym działania Wielkopolskiego WIIH były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy.

Strona postępowania w piśmie odwoławczym zarzuciła decyzji I instancji naruszenie przepisów, tj.

- 6) art. 107 § 1 pkt 4 Kpa poprzez jego niezastosowanie i nie powołanie w podstawie prawnej decyzji wszelkich przepisów na których organ I instancji oparł rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie;
- 7) art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 Kpa poprzez nieprzeprowadzenie w sprawie wszelkich czynności zmierzających do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy;
- 8) art. 189 f § 1 pkt 1 Kpa poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy w sprawie zachodziły przesłanki do poprzestania na pouczeniu przedsiębiorcy;
- 9) art. 91 pkt 25 i 26 lit c) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym poprzez ich zastosowanie i wymierzenie na jej podstawie przedsiębiorcy administracyjnej kary pieniężnej podczas gdy w przedmiotowej sprawie nie zachodziły przesłanki do jej wymierzenia;
- 10) art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 poprzez błędne przyjęcie, że przedsiębiorca nie wykonał obowiązków o których mowa w tych przepisach.

Ponadto wskazała, iż decyzja może być wydana z naruszeniem przepisu art. 189g § 1 Kpa wskazując pięcioletnie przedawnienie, które upłynęło między wejściem w życie ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym a wydaniem decyzji nakładającej karę na przedsiębiorcę.

Odnosząc się do powyższych argumentów, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy te jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca jako dystrybutor ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Prezes UOKiK wskazuje, że bez znaczenia jest w tym przypadku fakt, że stwierdzone w toku kontroli uchybenia zostały usunięte. Z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o zużytych sprzęcie kluczowe znaczenie ma bowiem fakt, iż w trakcie trwania czynności kontrolnych wszystkie wymagane informacje, w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się prowadzenia (wykonywania) tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego, umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2) ww. ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Jednocześnie, podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów po ujawnieniu nieprawidłowości przez organ kontroli nie zwalnia strony od odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w czasie trwania kontroli.

Bezspornym jest, że strona dopuściła się naruszenia przepisów o zużytych sprzęcie i w konsekwencji została ukarana możliwie najniższą sankcją o charakterze pieniężnym. Analizując szczegółowo zebrany materiał dowodowy w niniejszej sprawie, w szczególności protokół kontroli oraz uzasadnienie decyzji (w której organ uwzględnił wszystkie ustawowe przesłanki do wymierzenia kary), Prezes UOKiK stwierdził, że działania organu pierwszej instancji były prawidłowe i nie naruszyły art. 91 pkt 25 i 26 lit c poprzez ich zastosowanie

ponieważ przedsiębiorca bezspornie nie wykonał obowiązków z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Tym samym zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2) tej ustawy, który strona podnosi w odwołaniu nie zasługuje na uwzględnienie. Wywieszenie informacji w trakcie kontroli po wskazaniu ich braków przez inspektorów nie było wykonaniem obowiązków wynikających z tych przepisów a jedynie usunięciem naruszeń. Fakt, iż w momencie rozpoczęcia kontroli nie było informacji pozostaje bezsprzeczny.

Po zapoznaniu się z materiałem dowodowym Prezes UOKiK nie znajduje także podstaw do stwierdzenia, iż organ pierwszej instancji naruszył art. 7, art. 77 i art. 80 Kpa nie przeprowadzając wszelkich czynności zmierzających do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Stan faktyczny zawarty w Protokole kontroli nr D/PI.NR.8361.18.2022, nie budzi wątpliwości. Stwierdzone uchybienia zostały opisane na str. 3 Protokołu, a sam Protokół podpisany został przez przedsiębiorcę bez zgłaszania do niego uwag (przy prawidłowym pouczeniu o takiej możliwości). Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wskazuje również, że zgodnie wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia z dnia 21 marca 2013 r. sygn.. VI SA/Wa 2723/12 „Protokół korzysta z wiarygodności zawartych w nim ustaleń z tego względu, że sporządzany jest z udziałem przedstawiciela podmiotu kontrolowanego, który ma prawo wnieść do niego zastrzeżenia. Protokół obrazuje stan faktyczny, który później może być trudny do odtworzenia. Dlatego podpisanie bez zastrzeżeń przez osobę kontrolowaną protokołu stanowi dowód w sprawie.”

Znajduje to potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. w sprawie sygn. VI SA/Wa 1400/19, w którym Sąd stwierdza, że protokół sporządzony na podstawie upoważnienia ustawowego, w przewidzianej prawem formie i przez legitymowanych do tego rodzaju czynności pracowników organu stanowi, zgodnie z 76 § 1 Kpa dokument urzędowy na okoliczność tego, co zostało w tym dokumencie stwierdzone.

W trakcie postępowania Prezes UOKiK zbadał przesłanki do umorzenia postępowania dotyczącego nałożenia kary administracyjnej i stwierdził, że nie widzi podstaw do umorzenia. Należy tutaj wskazać, że obowiązujące przepisy ustawy o zużytych sprzęcie przewidują możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji w art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, tj. w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał

żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyła postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające Wielkopolskiemu WIIH na odstąpienie od wymierzenia kary. Kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, w związku z czym Wielkopolski WIIH zasadnie nałożył sankcję pieniężną za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do umorzenia tego postępowania.

Rozpatrując odwołanie Prezes UOKiK zbadał także kwestię, poruszoną w odwołaniu niezastosowania art. 189 f § 1 Kpa i zbadał sprawę w szerszym zakresie - odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f § 1 i 2 Kpa.

Przepis art. 189f § 1 wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W przedmiotowej sprawie strona nie dopełniła dwóch obowiązków bowiem nie wywiesiła w miejscu sprzedaży informacji o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma, gdyż wymagane informacje mają zapewnić konsumentom wiedzę o właściwym postępowaniu z odpadami elektrycznymi i elektronicznymi oraz umożliwić oddanie zużytego sprzętu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony środowiska. W trakcie kontroli strona uzupełniła brakujące informacje, a zatem druga część przesłanki z art. 189 f § 1 pkt 1) została

spełniona. Jednakże, aby móc zastosować powyższy przepis przesłanki muszą wystąpić łącznie, co w tym przypadku nie nastąpiło.

Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1 Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 37 ust. 4 i w art. 39 pkt 2) ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Zatem organ drugiej instancji, podobnie jak Wielkopolski WIIH nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Odnosząc się do kwestii naruszenia art. 107 § 1 pkt 4 Kpa Prezes UOKiK stwierdza, iż sentencja decyzji jest prawidłowa. Organ pierwszej instancji prawidłowo powołał przepisy, które stanowią podstawę do nałożenia kary administracyjnej, tj. art. 91 pkt 26 i 26 lit c ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym oraz 104 Kpa. Powołanie podstawy prawnej oznacza przytoczenie przepisów prawa materialnego, na których organ administracji publicznej oparł swoje rozstrzygnięcie. Organ administracji publicznej jest obowiązany powołać przepis prawa stanowiący podstawę prawną rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty. Jednakże jako podstawę prawną decyzji powinno się powoływać jedynie te przepisy, które mają szczególny związek z decyzją. (tak zauważył NSA w wyroku z dnia 8 kwietnia 1999 r., sygn. akt: III SA 8192/98).

W ostatniej zaś kwestii poruszonej w odwołaniu, strona wywiodła, że organ pierwszej instancji nie określił ram czasowych rzekomych uchybień. Wskazała, że ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym weszła w życie 1 stycznia 2016 r. a od momentu zaktualizowania się obowiązku minęło 6 lat, zatem zastosowanie będzie miał art. 189g § 1 Kpa który mówi, że „administracyjna kara pieniężna nie może zostać nałożona, jeżeli upłynęło pięć lat od dnia

naruszenia prawa albo wystąpienia skutków naruszenia prawa”. Zatem zdaniem strony nałożenie administracyjnej kary pieniężnej było niedopuszczalne.

Zdaniem Prezesa UOKiK twierdzenie strony jest zbyt daleko idące. Naruszenie prawa inspektorzy stwierdzili w toku kontroli w pierwszym jej dniu 28 lutego 2022 r. zaś decyzja została wydana w dniu 21 kwietnia 2022 r. a zatem art. 189 g § 1 Kpa nie ma zastosowania. Nawet jeśli strona postępowania wcześniej naruszała przepisy to inspektorzy stwierdzili to dopiero podczas kontroli i w konsekwencji organ I instancji wydał decyzję administracyjną w której wymierzył sankcję administracyjną.

Jednocześnie Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po tym, gdy niniejsza decyzja stanie się ostateczną

Podsumowując, Prezes UOKiK stwierdza, że Wielkopolski WIIH miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym. Organ pierwszej instancji wziął pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, uwzględnił kryteria wymiaru kary zawarte w art. 93 ust. 3, jak również zasadę określoną w art. 93 ust. 5, o której mowa w niniejszej decyzji, orzekając jedną karę za wszystkie stwierdzone nieprawidłowości. Należy nadmienić, że sankcja w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) przy tylu naruszeniach została wymierzona w wysokości najniższej z możliwych i jest proporcjonalna wobec zaistniałych naruszeń.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa.

Konkludując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Wielkopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na mocy której przedsiębiorcy (...) wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych). Tym samym, decyzja Wielkopolskiego WIIH z dnia 21 kwietnia 2022 r. (nr akt kontroli: D/PI.NR.8361.18.22) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Stosownie do art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
  - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-

administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/